
คำนำ

มันเป็นบ่ายวันที่ท้องฟ้าสีฝุ่น มีสายลมพัดกระโชกแรง หมู่แมกไม้ก็สับสนไปกับทิศทางลม ไม่รู้ว่าจะบิดพริ้วยอดไม้ไปทางไหนดี พวกมันบ่นรำพึงรำพันว่าเอ๊ะ เกิดอะไรขึ้นนี่ ทำไมบรรยากาศบนฟ้าจึงดูแปรปรวนขนาดนี้

กลับมาสู่เหตุการณ์ในศักราชขนาดสูงใหญ่ที่ซอยห้องออกเป็นห้องเล็กห้องน้อย ผมเห็นสมบัติ สมชาย สมศรี สุทธิรัตน์ สมนึก สมหวัง ลำเจียก และอีกมากมายสุดที่จะเอ่ยชื่อได้หมดเฝ้าร้องรำพันในใจกับเรื่องราวทางธุรกิจที่ตัวเขาเป็นผู้ขับเคลื่อนว่า เอ๊ะทำไมธุรกิจจึงไม่ได้เป็นอย่างใจที่คิดหวังไว้ ทำไมในธุรกิจมันจึงเต็มไปด้วยเรื่องที่ยุ่งเหยิง ทำไมความขัดแย้งตลอดไปถึงปัญหากระดูกกระฉีกในการบริหารจัดการธุรกิจจึงไม่หมดไป ทำไมคนทำธุรกิจจึงต้องทุกข์ทน ไม่ต่างอะไรกับการว่ายวนอยู่ในกระทะทองแดงที่มีน้ำร้อนพอร้อนในระดับที่ทนได้

กลับมาสู่เหตุการณ์ในห้องสี่เหลี่ยมขนาดเล็กกระดัดรัดพอที่ตัวคนเดียวจะขยับเขยื้อนตัวได้ มองสูงขึ้นจากพื้นห้องในระดับที่เงยหน้าขึ้นมองกำแพงห้องนิดหนึ่ง บุญกึ่งนักธุรกิจใหญ่โตในอดีตกำลังนั่งเหม่อลอยทอดลมหายใจอย่างยาวนานเอือกแล้วเอือกเล่า เขากำลังนั่งนับวันรอว่าอีกเพียงแค่ 1 ปีกับ

อีก 15 วัน เขาจะได้ออกจากคุกแห่งนี้แล้ว โธ่เขาไม่น่าจะติดคุกเพราะเรื่องของการลงบัญชีเท็จเลย ทำไมผู้ถือหุ้นของบริษัทจึงเล่นบทโหดกับเขาในฐานะกรรมการและผู้ถือหุ้นใหญ่ของบริษัทรุนแรงถึงเพียงนี้

กลับมาสู่เหตุการณ์ในป่าเขาที่สูงจากระดับน้ำทะเล 1,500 เมตร เอียสมหวังเจ้าของโรงงานผลิตโมลพลาสติกย่านบางบอนกำลังออกบินทบทบาต โดยใจที่ได้แต่คิดว่า การบวชครั้งนี้ก็เพื่อให้เกิดสติปัญญา นำกลับไปจัดการธุรกิจให้ไม่มั่วอีกต่อไป ..ทำไมเรื่องราวในธุรกิจมันเหมือนกับนิยายน้ำเน่า บางทีมันก็ไม่ต่างอะไรจากหนังสงครามที่เต็มไปด้วยกับดักและกับระเบิดมากมาย

หลายๆ เหตุการณ์ที่ยกตัวอย่างให้ท่านพิจารณา ผมเห็นใจครับว่า คนทำธุรกิจขาดองค์ความรู้ในการบริหารจัดการธุรกิจตามกฎหมายที่เป็นสากล พวกเขาไม่รู้กฎที่รัฐบาลบัญญัติให้คนทำธุรกิจต้องปฏิบัติตาม ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่รู้ว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นในธุรกิจนั้นมีวิธีการแก้ไขที่เป็นสูตรสำเร็จคล้ายกับคัมภีร์อยู่แล้ว อย่างถ้าผู้ถือหุ้นตกลงซื้อหุ้นเอาไว้แล้ว และต่อมาบ๊วยไม่ยอมจ่ายค่าหุ้นในส่วนที่ยังค้างอยู่ งานนี้ในฐานะที่ท่านเป็นกรรมการบริษัท ท่านจะสงสารและเห็นใจผู้ถือหุ้นอย่างไรก็ได้ เพราะการเห็นใจคนคนเดียวเท่ากับทำร้ายคนส่วนใหญ่ที่เขาก็เป็นผู้ถือหุ้นเหมือนกัน กรณีแบบนี้กรรมการมักจะเห็นใจไม่กล้าที่จะดำเนินการใดๆ ได้แต่หยวนๆ คอยผัดผ่อนให้จนในที่สุดบริษัทก็ได้รับความเสียหาย แต่ถ้าหากกรรมการคนนี้รู้ข้อกฎหมาย กรรมการคนนี้ก็จะได้แยะได้ว่า หน้าก็คือหน้าที่ ไร้ความจำเป็นที่จะต้องปฏิบัติตามข้อกฎหมายว่าด้วยการคิดดอกเบี้ยค่าหุ้นที่นำส่งล่าช้า และการรับดำเนินการรับหุ้นเอาออกขายทอดตลาดเป็นหน้าที่ของกรรมการที่ต้องดำเนินการ หากไม่

ดำเนินการกรรมการอาจโดนผู้ถือหุ้นคนอื่นฟ้องบื้อหาละเมิดตามข้อกฎหมาย มาตรา 420 และเรียกค่าเสียหายที่เกิดขึ้นกับบริษัทจากกรรมการ กรรมการ อาจโดนฟ้องแล้วต้องสูญเสียทรัพย์สินของตนและครอบครัวจนหมดตัวก็เป็นได้

ประเด็นที่กล่าวไปข้างต้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้จริงบนโลกนี้จริงๆ ในนี้ ผมจึงอยากจะทำบอกให้คนทำธุรกิจรู้ว่า ใจความรู้สึกรื่นเริงใจและความรู้สึก สับสนต่างๆ นานา ในธุรกิจจะไม่เกิดขึ้น หากคนทำธุรกิจรู้ว่า หากปล่อยให้ความไม่ลงตัวนี้เกิดอย่างต่อเนื่องต่อไป ตัวเขานั้นแหละจะเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบ ได้รับความเดือดร้อนและความเสียหายมากที่สุด อย่างตัวอย่างที่อธิบายข้างต้นว่า ถ้ากรรมการไม่รับหุ้นเอาออกขายทอดตลาด กรรมการ อาจโดนผู้ถือหุ้นคนอื่นฟ้อง และสุดท้ายกรรมการก็ไม่ได้อยู่ในสภาพที่จะเป็น คนที่เห็นอกเห็นใจใครได้อีกต่อไป กรรมการไม่ต่างอะไรจากคนปัญญาอ่อนดีๆ นี่เอง

การทำธุรกิจนอกจากจะต้องรู้กฎ กติกา มรรยาท ที่สังคมโลก (รัฐบาล) กำหนดแล้ว คนทำธุรกิจยังจะต้องรู้จักกับศาสตร์อื่นๆ ที่ผสมควบรวมกัน กับเรื่องกฎ กติกา และมรรยาทเหล่านั้น ตรงนี้ผมกำลังพูดถึงการรู้เรื่องราวทางการเงิน บัญชี กฎหมาย และภาษีอากร ตามที่ควรจะต้องรู้ ตามที่พอเหมาะพอควร เพื่อการประกอบธุรกิจให้เดินต่อไปในเส้นทาง จนสุดท้ายปลายทางธุรกิจกลายเป็นยักษ์ใหญ่ผู้ใจดี และเอื้ออาทรต่อโลกใบนี้ได้

ผมเขียนคำนำนี้อย่างเลื่อนลอยโดยที่ไม่ได้สนใจอะไรทั้งสิ้นว่า หนังสือเล่มนี้จะ

ถึงจุดให้คนที่เปิดอ่านมาที่คำนำจะต้องควักเงินจากกระเป๋าซื้อ ผมไม่สนใจ
หรอก ผมสนใจเพียงแค่ว่า หนังสือเล่มนี้มันคือบาดแผล คือเรื่องราวที่ค่อยๆ
รู้และผสมควบรวมกันระหว่างเรื่องทางการจัดการ บัญชี กฎหมาย และภาษี
อากร เอาแล้วยังเรื่องของ การ โกง การโกงที่ถูกต้องตามข้อกฎหมาย ที่
ใครๆ หากรู้เรื่องตามที่ผมเขียนไปในหนังสือเล่มนี้ ใครคนนั้นก็น่าจะเป็นคน
ไม่ธรรมดา ไม่ธรรมดาจริงๆ ครับ เขาจะบุกโลกหรือหันหลังให้กับโลกก็อาจ
จะเป็นผลลัพธ์จากการได้อ่านหนังสือเล่มนี้

ท้องฟ้ายังคงสีบู่ณู่ณู่ในตอนที่เขียนคำนำให้กับหนังสือเล่มนี้ ผมกะว่า
จะจบคำนำของหนังสือเล่มนี้เอาไว้เพียงเท่านี้ ผมจะจดจำวันคืนแห่งการได้
เขียนเรื่องราวที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้ทุกวัน ยกเว้นวันเสาร์และอาทิตย์ให้ทุก
คนบนโลกใบนี้ได้อ่าน โดยไม่เคยเบี่ยงว่ามีวันที่ผมจะลืมและหยุดเขียนมัน
ผมจะเขียนไปจนวันสุดท้ายของชีวิต

คุณงามความดีของหนังสือเล่มนี้ขอมอบให้แด่แม่ที่จากไปไกล และนักเรียน
ตัวจริงทุกท่านที่อดทนต่อสู้กับความไม่รู้ด้วยสติปัญญา ด้วยหลัก
กาลามสูตรของพระพุทธเจ้า

โชคดีทุกท่านครับ

ชาย กิตติคุณาภรณ์

www.fpmcourse.com

www.advicefpm.com

E-MAIL : sumrej2011@gmail.com